03/06/2020

«Ο κορωνοϊός στα μάτια του πιστού»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ελευθερουπόλεως

Μια πολύ ενδιαφέρουσα ομιλία για τον νέο κορωνοϊό και τα βαθύτερα αίτια δημιουργίας του έκανε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ελευθερουπόλεως κ. Χρυσόστομος, που εξέφρασε την πεποίθηση πως ο Θεός επέτρεψε αυτή την δοκιμασία, επειδή δεν είδε καλά πράγματα επάνω στη γη...

Διαβάστε το κείμενο της ομιλίας:

«Σοβαρό ζήτημα, πολύ σοβαρό καί δυσεπίλυτο, ἀπασχολεῖ ἔντονα τόν τελευταῖο καιρό ὅλην τήν ἀνθρωπότητα. Ζήτημα σχετικό μέ τήν ὑγεία. Ἕνας ἄγνωστος μέχρι πρίν λίγο καί μάλιστα, σύμφωνα μέ τούς εἰδικούς, πολύ ἐπικίνδυνος, φονικός ἰός ἄρχισε ξαφνικά νά ἐπιτίθεται λάβρος κατά τοῦ ἀνθρώπου. Λέγεται ὅτι προέκυψε ἀπό τό πουθενά. Ὁ ἰός αὐτός, ὁ γνωστός μέ τό ὄνομα κορωνοιός, προσβάλλοντας τόν ἄνθρωπο προκαλεῖ ἀρχικά συμπτώματα, ὅπως εἶναι τά συμπτώματα τῆς ἐποχικῆς γρίπης καί ἐφόσον ἀκόμη δέν ἔχει ἀνακαλυφθεῖ τό κατάλληλο γιά τήν καταπολέμησή του ἐμβόλιο μπορεῖ νά ὁδηγήσει καί σέ πιό ὀδυνηρά, μᾶλλον θανάσιμα, ἀποτελέσματα.

Ἡ ἐμφάνισή του πρίν λίγο καιρό ἔχει κατατρομοκρατήσει τούς πάντες. Σέ ὅλες τίς χῶρες τοῦ κόσμου, ἀνεπτυγμένες πολιτιστικά, οἰκονομικά καί μή. Δραματική ἀνασφάλεια καί θανάσιμος φόβος κατέλαβε μικρούς καί μεγάλους. Ἡ αὐξητική μάλιστα καί τρομακτική ἄνοδος τῶν θανάτων ἀσθενῶν μέ τόν ἄγνωστο αὐτόν καί ἀπειλητικότατο ἰό, ἰδίως στήν γειτονική Ἰταλία, ἔσπειρε τόν πανικό καί τήν ἀγωνία σέ πολλούς.

Ἕνας ἰός, ἕνα μικρόβιο, ἀδιόρατο μέ γυμνό ὀφθαλμό, ξεσήκωσε παγκόσμιο πόλεμο, ὅπως ἀκούσαμε ἀπό ἐπίσημα χείλη. Αὐτός ὁ ἀόρατος, μικροσκοπικός ἐχθρός, χωρίς τακτικούς σχεδιασμούς, χωρίς ὀργανωμένα ἐπιτελεῖα καί ἐμπειροπόλεμους στρατηγούς, χωρίς πολυπληθῆ στρατεύματα, χωρίς ὅπλα, συμβατικά ἤ πυρηνικά, χωρίς νά δώσει μάχες αἱματηρές, κλείδωσε ἀναίμακτα τήν ἀνθρωπότητα φοβισμένη μέσα στά σπίτια. Ποῦ εἶναι οἱ πολυσύχναστοι δρόμοι καί οἱ θορυβώδεις πλατεῖες, ποῦ τά ἀμέτρητα κέντρα διασκεδάσεων, ποῦ τά κατάμεστα γήπεδα, ποῦ οἱ ἀπειροπληθεῖς συναυλίες καί τά πολύχρωμα φεστιβάλ τῶν τραγουδιῶν, ποῦ οἱ κατάφωτοι ναοί μέ τούς λαμπροστόλιστους λειτουργούς του Ὑψίστου, ποῦ οἱ μεγαλοπρεπεῖς ἑορτές καί πανηγύρεις, ποῦ οἱ ἐπηρμένοι ἐπιστήμονες καί τεχνοκράτες... Ἐπελθών ὁ φοβερός κορωνοιός ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται...

Μπροστά στή θλιβερή αὐτή κατάσταση ὡς χριστιανοί δέν μποροῦμε νά ἀποφύγουμε τόν πειρασμό νά ἀναζητήσουμε τά βαθύτερα αἴτια αὐτῆς τῆς παγκόσμιας σκληρῆς δοκιμασίας. Πιστεύοντας στό Θεό, ὡς τοῦ κυρίαρχου τῆς ἱστορίας καί ἔχοντας δίπλα μας ἀσφαλῆ ὁδηγό γιά νά ἀντιμετωπίσουμε προβλήματα μικρά καί μεγάλα στή ζωή μας τό Νόμο Του («ὁ νόμος σου φῶς ταῖς τρίβοις μου...» «Ψαλμός 118,105) ἄθελά μας τόν παρόντα φόβο καί τήν ἀγωνία μας προσπαθοῦμε νά τά φωτίσουμε μέ τό φῶς τῆς πίστεώς μας. ***Ἐάν, συλλογιζόμαστε, ἕνα μικρό σπουργίτι δέν πέφτει νεκρό κάτω στή γῆ χωρίς τό Θέλημα τοῦ Θεοῦ (Ματθ.10,29) δέν εἶναι δυνατόν τέτοια φοβερή πανδημία, πού συγκλονίζει τόν κόσμο, νά συνέβη ἐρήμην τῆς Ὑψίστης Ἀρχῆς καί Κυβερνήτου τοῦ παντός. Εἶναι τυχαῖο τό γεγονός; Ἐμεῖς γνωρίζουμε ἀπό τήν διδασκαλία τῶν ἁγίων καί θεοφώτιστων Πατέρων μας, ὅτι οἱ δυστυχίες στή ζωή μας ἔχουν διπλή τήν αἰτία: ἤ τίς ἁμαρτίες μας ἤ καί τήν ἀρετή μας. Ἤ τήν μείωση τοῦ χρέους ἤ καί τήν αὔξηση τοῦ κέρδους****.*

Καί ὅλα αὐτά φυσικά διακινοῦνται στή σκέψη καί τούς λογισμούς τοῦ εὐσεβοῦς, τοῦ πιστοῦ ἀνθρώπου. Γιά τόν ἄλλο, πού παραδέρνει «παντι ἀνέμω» τῆς κοσμικῆς, ἄναρχης σκέψεως, τά πράγματα εἶναι ἀκόμη πιό σκοτεινά, πιό ἀδιάλυτα. Ἀλλά «τί γάρ μοι καί τούς ἔξω κρίνειν;» (Α΄Κόρ.5,12). Ὅταν, λοιπόν, καί οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μας εἶναι ἀριθμημένες (Ματθ. 10,30) δέν μπορεῖ καί ἡ παρούσα σκληρή κοινή δοκιμασία νά μήν ἔχει κάποια αἰτία. Θά εἶναι παράλογο ἁπλά νά κοιτάζουμε ἄφωνοι εὐμεγέθεις φωτογραφίες σέ ξένα ἔντυπα μέ ἔρημες στήν κυριολεξία ἄλλοτε εὐρύχωρες, φωτεινές πλατεῖες καί δρόμους πολυσύχναστούς του Παρισιοῦ μέ τήν σημείωση ἀπό κάτω Paris est desert χωρίς κάποια ἐξήγηση...

Ἀσφαλῶς, συμπεραίνουμε μέ δέος, ὁ οὐρανός δέν εἶδε καλά πράγματα κάτω στή γῆ. Μήπως, λοιπόν, ὁ ὑπέρμετρος ὑλισμός, ἡ ἀχαλίνωτη φιληδονία, ἡ φρικτή σαρκολατρεία, ἡ ὕβρη, ἡ «φυσίωση» τῆς γνώσεως, τά κορυφαία ἁμαρτήματα αὐτοῦ του αἰῶνος, μᾶς ὁδήγησαν σέ κατάχρηση τοῦ «πλούτου τῆς χρηστότητος, τῆς ἀνοχῆς καί τῆς μακροθυμίας» τοῦ Θεοῦ; (Ρωμ.2,4). Μήπως ὅλα αὐτά μας ἔφεραν σέ ἡμέρες «ὀργῆς καί ἀποκαλύψεως καί δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ;» *(Αὐτ.5)*

Ἵλεως ἡμῖν, Κύριε!»